

Мираж

Сомая Дауд

Превод от английски език
Йоана Гацова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Тази творба представлява художествено произведение. Всички герои, организации и случки в нея са или плод на въображението на авторката, или са използвани в измислен контекст.

Оригинално заглавие *Mirage*

Copyright © 2018 by Sumayah Daud and Alloy Entertainment

All rights reserved.

Превод Йоана Гацова

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2018 г.

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2233-5

*На майка ми, без която тази мечта никога нямаше
да се осъществи.*

ПРОЛОГ

Той е единственият в семейството си, който няма даан. Казват, че това го прави идеален за задачата – по лицето му няма никакви традиционни знаци, които да издадат самоличността му, ако умре. Няма начин да разберат кое е семейството му. Млад е – още няма и петнадесет години, прекалено му е рано за церемонията, на която трябва да му дадат даан. Това му обяснява тя, когато идва да го избере.

Че е млад, способен и готов. Това, казва тя, е всичко, което има значение.

Той не се усеща млад. Усеща глад – от онзи глад, който те гризе денем и нощем, докато не се превърне в твой неразделен спътник и не забравиш как да живееш без него. Усеща се кален, защото знае как да издържа на удари, знае точно как да се претърколи на земята, когато някой страж го удари с палката си. Усеща гняв, дълбок гняв, такъв гняв, който не се нуждае от подхранване.

Той е невидим сред море от невидими лица.

Тълпата е притихнала, но тълпите на събития като това винаги са тихи. Сериозни. Прекалено сериозни. Благородниците седят на кадифени възглавници, а онези, които стоят прави и се взират нагоре към подиума в очакване на появата ѝ, са бедните. Гладните. Слабите. Те са тук, защото трябва да бъдат тук.

Махзените* си шепнат нещо и се кикотят весело като обсипа-

* Благородници, военни с висок чин, правителствени чиновници и други високо-

ни със скъпоценности птички – роклите блещукат на слънчевите лъчи, ножниците проблясват, докато пристъпват от крак на крак под палещите лъчи на лятното слънце. Смайващо е, че някои от тях са андаланци, защото всички приличат на ватийци. Приели са ватийското господство. Не биха се обличали така, ако още бяха андаланци.

Докато си проправя път през гълпата, той мисли за по-малката си сестра. Мъртва от вече две лета, издъхнала, с корем, подут от глад. Баща му си беше отишъл отдавна – твърде слаб да ги подкрепя, да остане.

Другата му сестра е още жива, както и брат му и майка му. След като това отмине, ще се погрижат за тях. Тя се беше заклела. Съпруг за Дуния. Къщичка далеч от града, снабдена със зърно и градина и може би дори добитък. Далеч от всичко познато, но шанс за нов живот.

Ръцете му се изпотяват. Обучен е, готов е, но никога преди не е отнемал живот.

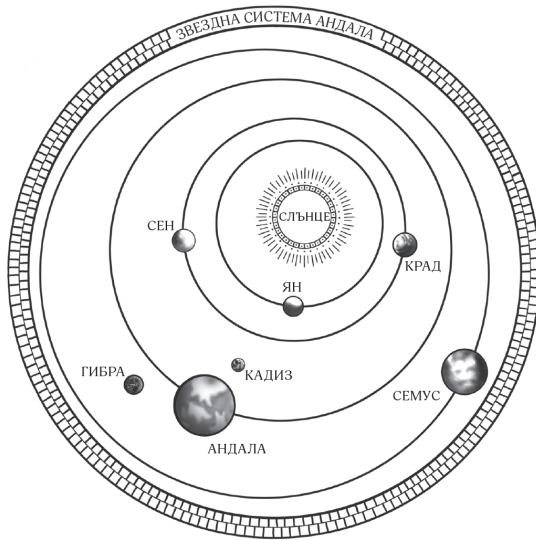
„Кръвта никога не умира – спомня си той. – Кръвта никога не забравя.“

Прие да направи това заради една по-висша цел, по-важна от живота му, от всеки живот. „Тези неща трябва да бъдат извършени“, – минава през ума му. В името на Андала. В името на свободата.

Докато се изкачва по стълбите към подиума, той се удивява, че хора, които така приличат на негови родственици, са способни на такива зверства. Чувал е историите, знае, че те често се изкривяват с всяко ново разказване. Но той, братята му, сестрите и съседите му бяха станали свидетели на част от истината.

Слънцето се отразява от сребристия метал на бластера му. Той го вдига, прицелва се, стреля.

Два пъти.

Галактика Мизаал, система Уамалих
Кадиз, една от луните на Андала

◆ 1 ◆

На една малка луна, която обикаляше около една малка планета, в една малка ферма в едно малко селце имаше кутия, а в кутията – перо.

Кутията беше стара и по дървото вече не беше останала следа от украса или боя. Ухаеше на шафран и канела, остро и сладниково. До перото бяха оставени стар пръстен с печат, червено цвете, запечатано в смола, и ивица зелено кадифе, протрито по краищата.

Когато бях малка, често се промъквах в стаята на родителите ми и всеки път желанието ми бе да надникна в кутията. Загадката, която представляваше, само ме заинтригува още повече, когато майка ми започна да я крие от мен. Перото ме очароваше. Едно петгодишно дете няма какво да прави с цветя или плат. Но перо от вълшебна, вече изчезнала птица! Също като всички останали предмети от стария свят, то ме привличаше неустойимо.

Беше черно и в него се преливаха сто различни оттенъка, като тъмни скъпоценни камъни. Когато го вдигнех към светлината, по повърхността му се плъзваха и преплитаха сини, зелени и червени шарки, като магическо заклинание, предизвикано от невидима ръка. То принадлежало на птица, наречена теслит, беше ми обяснила майка ми, птица, която някога била смятана за вестоносец на Дихиа.

Когато Дихиа пожелаел да ти даде знак, той плъзвал перото в ръката ти. Когато искал да ти повери важна задача, да те подтик-

не към действие, изпращал самата птица. Това бил свещен призив и трябвало да се приема сериозно. Войни, поклонения, събития, които определяли съдбата на цели народи – за такива неща призовавал теслитът хората.

Дядо ми бил посетен от такава птица, макар че майка ми така и не ми разказа защо или дори кой всъщност е бил той.

„Смел до безразсъдство мъж, който почина, потънал в скръб заради всичко, което не бе успял да постигне“ – бе всичко, което ми каза веднъж.

Взирах се в старата кутия с разфокусиран поглед, замислена, вгледана всъщност в самата себе си. Слънцето скоро щеше да залезе и нямах време за губене в съзерцание на някакво старо перо. Но то продължаваше да ме зове, също както когато бях малко момиче и плъзгах палец по извитата му дъга напред и назад, без да съзнавам какво правя.

Както на Кадиз, така и на родната ни планета Андала вече нямаше останали теслити. Като много други неща от детството на майка ми, които също бяха изчезнали – унищожени или загубени. Всичко, което ни оставаше, бяха някои реликви, следи, които показваха какъв е бил светът и какъв най-вероятно нямаше да бъде никога повече.

Подскочих, когато майка ми се изкашля предупредително, застанала на прага в коридора.

– Аmani! – каза кратко с вдигната вежда.

Беше твърде късно да скрия кутията и не можах да потисна прилива на вина, задето се бях вмъкнала в стаята на родителите си.

Но майка ми не каза нищо – само се усмихна и пристъпи напред с протегната ръка.

– Баща ти... Баща ти ли ти даде перото? – попитах аз най-последно, като ѝ подадох кутията.

Очите ѝ се разшириха леко. За миг ми се стори, че няма да ми отговори.

– Не – каза тихо и затвори капака на кутията. – Намерих го малко след като птицата си отиде. В момент на слабост в един храст.

Рядко бях виждала майка си такава, каквато беше в този момент – с меко мечтателно изражение, сякаш си спомняше за по-добри времена. Беше преживяла две войни – гражданската и нашествието на ватийците, както и последвалата окупация. Беше твърда, като от стомана – неукротима, непоклатима и несломима.

– Какъв е бил моментът ти на слабост? – попитах.

Знаех, че няма да получа отговор. Никога не получавах. Но тя ме изненада, като се усмихна:

– Бягах от любовта. От баща ти, по-точно. Припомних си начина, по който моят баща бе способен да се изгуби напълно в отдадеността си на друго, и това ме уплаши.

Изглежда ме развеселено, когато челюстта ми увисна от учудване. Знаех, че родителите ми се обичат, беше очевидно за всеки, който ги видеше, въпреки различията им. Но никога не я бях чувала да го казва и да го признае доброволно ми се стори...

– Но както и да е. Ти какво правиш тук? Би трябвало да се подготвяш за довечера.

Не знаех как да го обясня, затова само поклатих глава и свих рамене.

– Не зная. Просто... Обичам го. Предполагам, че просто ми се прииска да го видя пак.

Тя се приближи към мен и повдигна брадичката ми. Вече бях пораснала, но тя пак се извисяваше с цяла глава над мен. Погали бузата ми леко с обратната страна на пръстите си и проследи линиите, където щеше да се намира даанът ми – острите татуировки в геометрични форми, които щяха да отбележат първите ми стъпки в живота като възрастен човек. Надявах се да приличат на нейните – строги и внушителни, сякаш още от пръв поглед оповестяваха на всеослушание коя е и откъде идва.

– Зная, че тази седмица беше тежка – каза тя най-после. –

По-тежка от обикновено. Но и това ще отmine като всичко друго.

Прехапах език, за да възпра отговора си. Не би трябвало да ни се налага да ги чакаме да отминат. Не биваше изобщо да се случват. Тази седмица бяхме принудени да понесем опожарените ни полета, а и все по-засиленото присъствие на ватийците.

Но майка ми ме стъписа, като ми подаде кутията обратно. Отново млъкнах от изненада.

– Мисля, че ти трябва да я наследиш – каза ми със същия мек тон като преди малко. – Надеждата се удава повече на младите, а и ще намериш в нея по-голяма утеха от мен.

Отворих уста, но бях останала без думи от изумление.

– Наистина ли? – успях да кажа най-после.

Тя ми се усмихна.

– Наистина – потвърди и ме целуна по челото. – Може би Ди-хиа ще ти прати второ перо и ще получиш своя знак в тези смутни времена.

После ме остави сама в нейната спалня, все още притиснала кутията към гърдите си. Миг по-късно станах с намерението да я скрия в стаята си, за да не вземе да промени решението си.

Слънцето вече клонеше към заниз, затова трябваше бързо да си взема нещата. Кхадижа сигурно вече ме чакаше и никак не ми се щеше да ме нахока, задето съм закъсняла. Селото отвън беше притихнало. По това време обикновено се разнасяха тихите песни на полските работници, които се прибираха по домовете, и звънтенето на камбанката, което означаваше края на работния ден. Шумът от маршируващите ботуши, виковете на продавачите, които рекламираха стоките си на малкия площад на селцето, лаят на кучетата и блеенето на козите – всички те бяха стихнали.

Не бяха останали ниви – не и след пожарите, които беше подпалила имперската стража миналата седмица. Група бунтовници – или по-вероятно гладуващи разбойници – се бяха подслонили в една от къщите около портите на селцето. Вместо да ги претърсят

една по една, стражите бяха подпалили полетата. Чухме виковете на бунтовниците чак на площада. Сега, когато нивите вече ги нямаше, селото броеше седмиците до зимата и глада, който със сигурност щеше да дойде с нея.

Защо да искам собствено перо, собствен знак? Сега, след като се беше случило това – животът – нямах нужда от знак. Исках нещо друго, нещо по-конкретно и осезаемо. Исках света.

Ватийците не бяха заселници от нашата мъглявина – бяха живели на своята планета Ваксор относително мирно и спазваха галактическите закони. Но бяха отровили собствената си атмосфера и бяха принудени да се преместят на една от луните. Временна мярка, като се имаха предвид главоломно нарастващото население и липсата на ресурси. Някои твърдяха, че е било неизбежно да се опитат да се разселят и в други системи.

Имаше мигове, в които успях да зърна света такъв, какъвто е бил преди окупацията на ватийците. Когато майка ми или баща ми кажеха нещо прибързано, преди да се усетят, или някоя от лелите в селото започнеше с „Когато бях млада“, или когато някой възрастен мъж запееше стара песен, която не бях чувала преди. Костите на стария свят още бяха тук, макар и едва откриваеми, и исках да си ги върна. Исках всички да си припомним какви сме били, колко силни бяхме. И издръжливостта е вид сила, няма спор – но дори скалите може постепенно да изчезнат, ако са изложени на безкрайни проливни дъждове.

Можех да продължавам да искам чак до смъртта си и нямаше да се случи нищо. Никой проблем не е бил решаван само с искане. Скътах кутията с въздишка, извадих наметалото и обувките си и слязох по стълбището.

Опаковах последните вързопи храна, която щяхме да вземем с нас. Щяхме да отпразнуваме навечерието на пълнолетието ми. Аз и още дванадесет други момичета най-после бяхме навършили

годините и според обичая цялото село щеше да се събере в една от изоставените касби. Там щяхме да бъдем удостоени с даан и да се превърнем във възрастни в очите на хората от селото, а после щяхме да го ознаменуваме с вечеря и танци.

– Амани!

Обърнах се към Хуснаин, брат ми, който беше застанал на прага зад мен. В семейството сме три деца – Азиз, най-възрастният от нас, е с повече от десет години по-голям от мен. Аз съм най-малката, а Хуснаин е с петнадесет месеца по-голям. Уповавам се на Азиз заради мъдростта му, но Хуснаин е като другата ми половина – като близък, въпреки месеците, които ни разделят. Отличава се с онези жар и самонадеяност, така типични за по-малките синове, и само моето присъствие може да го укроти.

– Донесох ти нещо – каза той, когато седнах.

Усмихнах се широко и протегнах длани.

– Дай ми го.

– Затвори очи.

Послушах го, но продължих да протягам ръце. Миг по-късно усетих тежестта на някакъв продълговат тънък предмет. Надвърнах, преди брат ми да ми позволи да отворя очи, и насмалко не захвърлих свитъка листове така, като че ли се бяха подпалили.

– Амани!

– Това да не би...

Близо месец по-рано бяхме пътували до Кадиза Прим, столицата на луната ни, за да напазаруваме припаси за малката ферма, която братята и баща ми поддържаха на мъничкото късче земя, което притежавахме. Бях тръгнала да обикалям открития пазар и там, скрит в дъното на малко павилионче за книги, бях открила сноп стари листа – масинийска поезия. Беше твърде скъп дори да си помисля да го купя, пък и повечето религиозни поеми вече бяха забранени със закон. Бунтовниците ги бяха чели за вдъхновение твърде често по време на окупацията.

Масиния беше пророчицата на нашата религия и макар всички да я обичахме, аз я обичах повече от всичко друго, свързано с вярата ни. Пеехме песни в нейна възхвала, имаше и цяло поетично течение, възникнало с цел да възпее живота и делата ѝ. Обичах тези стихотворения повече от всичко и жадувах да ги имам независимо от риска, който поемах, ако ги откриеха у мен. Ръцете ми се разтрепериха, когато ги протегнах към свитъка.

– Рискувал си страшно много, за да...

– Рискът не е важен – прекъсна ме той. – Те вече ти принадлежат. Това е всичко, което има значение.

Боях се да се усмихна или дори да ги докосна. Мои! Не можех да го повярвам. Никога преди не бях притежавала стихосбирка.

– О, Дихиа! – засмя се той, развърза връвчицата около свитъка и го постави в ръцете ми.

Трябваше да ги препиша на холохартия или да ги вкарам в база данни, или нещо такова. Не се знаеше дали тукашният климат няма да ги съсипе, или аз да ги изгубя, или какво ли още не. А и трябваше да ги скрия, за да не ми ги конфискуват.

„Душите ни ще се завърнат у дома, ний ще се завърнем – така започваше първото стихотворение. – Краката ни ще стъпят на розата в цитаделата.“

Затворих очи и си представих тази цитадела, която със сигурност вече се беше разпаднала на прах. Можех да вкуся болката на поета, да я усетя като рана в сърцето си, сякаш душата ми хвърляше последен поглед през рамо на нещо любимо, което беше принудена да изостави. Знаех какво е да проследявам очертанията на бързо разсейващ се спомен, да следя как избледнява с всяко припомняне, докато от него не остане само чувство – отъпкана пътека, по която можеш да вървиш, но която не можеш да си спомниш. Болката в написаното на страницата беше осезаема – всеки си имаше цитадела. Роден град, изпепелен до основи, отдавна загубено семейство, погребано в безименен гроб – неща, напълно недостъпни, освен

след смъртта.

И това – стихове като тези – беше всичко, което ни беше останало, за да съхраним в него легендите си, музиката си, историята си.

– Благодаря – казах най-после и прегърнах брат си. – Нямаш представа...

– Имам известна представа – засмя се той и ме целуна по челото. – Ти си любимият ми човек в целия свят, Амани. Радвам се, че мога да ти го подаря. Дихиа! Ти плачеш ли?

– Не!

Но усещах буцата в гърлото си, готова да се разтопи и да се превърне в сълзи всеки момент. Така се страхувах, толкова бях напрегната заради тази вечер. А в крайна сметка тя се оказа момент на радост. Щях да прекрача прага на зрелостта не само със семейство и приятели, но и със съкровище, което щеше да ми носи утеха в нощи, по-мъчителни, отколкото можех да си представя.

– Сега може би ще напишеш и твои стихове – каза Хуснаин с по-мек глас.

Изпръхтах през смях. Определено не ме биваше като поет, а и в този свят, където никой не можеше да се прехранва от поезия, нямаше да имам възможности да се усъвършенствам.

– Добра си – настоя той. – Трябва да пишеш още.

Изчервих се от удоволствие, жадна за похвали. Хуснаин беше единственият човек, който беше чел стиховете ми, но знаех, че думите му са породени от лоялността помежду ни, а не от истинска представа как изглеждат способностите ми в сравнение с тези на истинските поети.

– В някой друг свят – казах и притиснах свитъка към сърцето си. „Душите ни ще се завърнат у дома, ний ще се завърнем.“

Вдигнах поглед и се усмихнах на брат си, другата половина от сърцето ми.

– Но не в този. В този тези стихове са ми достатъчни.

◆ 2 ◆

По-голямата част от хората от селцето ни се бяха отправили на път преди изгрев слънце, но Азиз, Хуснаин и аз потеглихме по-късно заедно с още някои семейства. Бях прибрала подаръка от Хуснаин в джоба си – сърце не ми даде да се разделя с такова скъпо съкровище веднага.

– Амани, не съсипвай пергаментата, преди още да си имала възможността да го прочетеш – промърмори Хуснаин достатъчно тихо, че да не го чуе Азиз.

Хвърлих поглед на големия ни брат. Азиз се беше родил преди окупацията. Той единствен от тримата помнеше живота преди нея, помнеше родителите ни извън сянката. Годините на окупацията го бяха превърнали в стомана. Беше мъдър, може би дори прекалено за годините си, и непоколебим. Хуснаин се впускаше, без да се оглежда, но Азиз следеше случващото се упорито, неотклонно – като че ли в края на краищата светът ще разкрие тайните си пред него. Включително и тези на немирните му по-малки брат и сестра.

– Няма – обещах аз и се опитах да прикрия широката си усмивка.

– Трябваше да изчакам и да ти го дам после – каза, но и той се усмихваше.

Въздухът навън беше злокобно притихнал, като се изключеше жуженето на ватийските разузнавателни дронове, които прелитаха над главите ни и сканираха земята с ослепително белите си лъчи.

Отляво се намираше овощната градина, вече превърната в пепел, а въздухът над нея трептеше в бледочервено заради пушека на пожарогасителните контейнери, които ватийците бяха хвърлили отгоре, когато огънят се разгоря най-бурно.

Преди няколко седмици имаше три ниви, съседни една на друга – нарове и маслини на запад и поле с рози, които отглеждахме за продан и производство на парфюми на изток. Сега западните градини приличаха на гробище със стотици тънки обгорени ръце, протегнати нагоре към червеното небе. Розовите храсти и дървените решетки бяха изчезнали сред пламъците. Пушекът и червеният дим продължаваха да се носят към небето. Тук нямаше да поникне нищо повече, не и в продължение на много години. Наложих си да извърна поглед. Нямаше да спечеля нищо с разтревожено взирание в раната, нямаше да спечеля нищо, като се питам как щяхме да се изхранваме през идната зима или каква работа ще можем да си намерим напролет.

Твърдяха, че са запалили пожара заради „бунтовниците“ тук. Но единственото доказателство, че сред нас е имало укрити бунтовници, с което разполагаше стражата, беше фразата, за която разказвах, че е била издълбана на стената на къщата до портата на селото.

„Кръвта никога не умира. Кръвта никога не забравя.“

Беше от „Заветът на Дихиа“ – повечето хора я приемаха като символ на издръжливостта и способността ни да оцеляваме. Но според някои означаваше, че Масиния може да се завърне – че кръвта ѝ ще я призове да се възроди под една или друга форма. Независимо в кое значение вярвах повече, напоследък бунтовниците я използваша като боен вик по-често от всякога.

Сега малката групичка колиби и къщи в покрайнините, както и къщите около портата, представляваха купчини отломки. Хората, които бяха живели там – онези от тях, които бяха оцелели – се бяха скупчили около запаления на открито огън. Когато ги погледнах,

сякаш ме жегна вина – семейството ми нямаше много, но домът ни още беше непокътнат и нямаше да гладуваме като тях.

Пъхнах ръка в чантата си и намерих хляба, който бях опекла сутринта за празненството по случай навечерието на пълнолетието. С майка ми прекарахме часове пред фурната на селцето заедно с останалите момичета, които щяха да празнуват, и бяхме приготвили достатъчно хляб за цялото село. Имахме толкова много – можех да си позволя да отделя няколко самуна.

Азиз положи длан на рамото ми и поклати глава, сякаш беше отгатнал какво смятам да направя.

– Наблюдават ги – каза с тих глас. – От стражата подозират, че сред тях има прикрити бунтовници.

Преглътнах яда си и извърнах поглед.

– Трудно е – продължи той, като ме стисна леко за рамото. – Но помисли за родителите ни, Амани. Какво ще правят те, ако те арестуват, задето си дала храна на бунтовниците?

Втречих се в земята. Беше прав. Той знаеше по-добре от мен каква цена плащаш, ако те помислят за бунтовник. В крайна сметка отдръпнах ръка от чантата си и го оставих да ме поведе напред, далеч от нивите и бежанците.

Накрая пристигнахме в старата касба, далеч отвъд границите на селото. Представляваше стара сграда, поредното запуснато имение сред множество запуснати къщи сред палмови и смокинови дървета. Някога може би бе принадлежала на заможно семейство, но сега предоставяше подслон на фермерите и селяните по време на такива нощи. През счупените прозорци се процеждаше светлина, а свистенето на вятъра и звуците на животните се смесваха с далечни мелодии. Сред нощното небе над касбата се носеше родната ни планета, Андала, увиснала отгоре като узрял портокал. При тази гледка беше лесно да забравиш всичко останало – бедността ни, господството на ватийците и призрака на загубата, който вита-

еше около родителите ни всеки ден.

Пристигнахме достатъчно рано, че да можем да подредим двора и да се облечем. Всички момичета, които щяха да навършат пълнолетие тази вечер, разполагаха със собствени стаи, в които да се приготвят преди церемониите. Приятелското бърбрене около нас ту стихваше, ту се усилваше отново, докато майка ми ми помагаше да си облека кафтана и да си сложа бижутата.

Трепнах от нервно вълнение, когато се погледнах в огледалото. Приликата между мен и майка ми беше почти зловеща. Тя беше по-висока, но кожата ни имаше един и същ оттенък на кафявото, имахме еднакви остри скули и още по-остра брадичка. Косата ѝ беше гъста и къдрава и откриваше твърде високо чело – също като моята.

Но приликите свършваха дотук. Майка ми беше преживяла безброй ужаси и никога не говореше за тях. Но силата ѝ беше очевидна за всекиго, който си направеше труда да се вгледа в нея. Беше непоклатима, а аз – аз не бях като нея. Допаднаше ми да си мисля, че съм смела и изпълнена с решимост, но още не се бях изправяла пред никакви изпитания. Не бях страдала така, както беше страдала тя, и при самата мисъл за това ме побиваха тръпки. Как можех да започна живота си като възрастен човек, как можех да очаквам да стана жена, когато не можех дори да си наложа да си представя през какви трудности е преминала майка ми? Как щях да преодоля трудностите пред мен?

– Да пораснеш е плашещо – каза тя, сякаш беше прочела мислите ми. – Умно е от твоя страна да се боиш. Това означава, че ще се отнасяш към предстоящите си задачи с достатъчно внимание и, да се надяваме, с мъдрост.

Подкани ме да седна на стола пред огледалото и се залови за работа. Нямахме кой знае колко бижута за вплитане в косите ми – нямахме достатъчно пари. Но семействата на родителите ми не са били бедни преди окупацията и майка ми беше успяла да запази

някои от собствените си украшения. Както и тези на сестрите ѝ – беше ги наследила, след като всички те били убити.

Това беше всичко, което ми беше останало от миналото ни – бижутата на майка ми и традициите като предстоящата тази вечер. Скоро щях да получа даана си – малко, но значимо наследство.

Имаше диадема, украсена с верижки, която обожавах от дете – стара и направена от железни елементи с формата на врати, а от всяка от тях висяха наситеночервени камъни. Кафтанът беше на майка ми – бял и избродиран с червени шарки по тялото и в средата на полата отпред.

Тя ми се усмихна отново в огледалото, докато закопчаваше обичите с червени камъни.

– Ето – каза нежно, хвана брадичката ми и я повдигна леко. – Би могла да бъдеш кралица.

Дворът, където щеше да се проведе церемонията, беше окичен с лампички. Старата сграда се намираше на самата граница на покрайнините на столицата. Музиката приповдигаше духа ми. Палмите с фурми бяха украсени с гирлянди златисти ярки лампички, чиято светлина блещукаше по златните бижута и бродериите на кафтаните на жените, лъщеше по металните чайници и чашите за чай. По целия двор бяха пръснати ниски маси и възглавници и цялото село се беше стекло да присъства на тържеството. В северния край имаше малка сцена, на която свиреха група музиканти. Певицата беше подела една стара кушаилска песен с дълбок мек глас.

Дърветата също бяха покрити със светлинки, а около фонтана в центъра на двора весело се поклащаха фенери. Ромоленето на водата приглушаваше бърбенето на множеството семейства, които се бяха събрали в тясното дворче. Още единадесет момичета и майките им се бяха скупчили на прага до мен и чакаха. Присъстващите започнаха да се обръщат към нас. Хуснаин улови погледа ми и ми намигна. Усетих как обтегнатите ми нерви се отпускат леко.

Майка ми ме стисна за ръката.

Изведнъж ритъмът на барабаните секна, а разговорите замлъкнаха. В продължение на една дълга минута настъпи пълна тишина, като се изключеше тихото плискане на водата във фонтана. Някой наду рог – дълбок, сякаш гърлен звук – след което барабаните подеха отново.

Една по една пристъпвахме напред, когато чуехме бащите ни да ни викат по име.

– Амани, дъщеря на Мулуда и Тарик.

Навечерието на пълнолетието не представляваше просто празненство. Истинският белег на настъпилата зрелост беше даанът, който щяхме да получим. Всички момичета седнахме на възглавниците в средата на двора и зачакахме.

Татуировчикът беше възрастна жена, чийто даан беше позеленял и набразден от бръчки заради годините. Но ръцете ѝ бяха стабилни и уверени и въпреки парещата болка от иглата си наложих да стоя неподвижно. В миналото татуирането е било съпроводено с обилно кървене и минавали седмици, докато символите зараснат – но сега щяха да бъдат необходими само няколко часа, преди да се превърнат в неделима част от лицето ми.

Оформи се короната на Дихиа и Масиния, над челото ми се изви дъга от преплетени ромбоидни форми. На лявата ми буза се появиха остри линии, които обозначаваха произхода ми – дядо ми твърдеше, че е потомък на самата Масиния, и макар че нито аз, нито майка ми му вярвахме, символите ѝ все пак се появиха на лявата ми буза. На дясната пък бяха символите на надеждите на родителите ми за моето бъдеще – щастие, здраве, чиста душа, дълъг живот. Не знаех колко време мина, докато старата жена работеше, но най-после тя се отдръпна и се усмихна.

– Барака – прошепна тихо. „Бъди благословена.“

И така, сякаш само за миг се превърнах от дете във възрастен човек.

Майка ми се приближи и застана до мен – както винаги с хладнокръвно изражение – и ме стисна леко за рамото. Дааните ни бяха подобни, почти като огледални копия, и ми се прииска да се покажа достойна за тях – достойна за нея. Положих длан върху нейната и я стиснах. С тези символи можех да посрещна всяко бъдеще. Надявах се да ме насочат към щастие и любов, а не към скръб.

Тръгнахме с останалите момичета и майките им през двора към банкетната маса в северния край, като си проправяхме път през семействата, които ни наблюдаваха, смееха се и надаваха одобрителни възгласи. Ние трябваше да седнем в предната част на масата заедно с жените старейшини на селото ни и с майките си. На сърцето ми ставаше все по-леко, докато ги слушах как си говорят. На цялата ни малка луна нямаше друго такова събитие като тези сбирки. Повечето бяхме кушаилци – най-старото племе на Андала, семейството ми не беше единственото, чието родословно дърво датираше чак от дните на тераформирането на луната ни. Вместо от ватийски, въздухът се огласяше от думите и музиката, присъщи на родната ни земя. За миг успях да си представя, че времето се е върнало с десетилетия назад – преди сянката на ватийците да падне над луната ни и да покори планетата ни и системата ѝ.

Трудно беше да не се увлечеш във веселбата, а когато певицата слезе от сцената, на нейно място се качи нова група и музиката забърза темпо. Обичах момичетата, седнали от двете ми страни – Кхадижа и Фара бяха най-близките ми приятелки в целия свят. Бях израсла заедно с Кхадижа. Родителите ни бяха обработвали земите си рамо до рамо, майките ни бяха обикаляли градините да берат плодове, преди да се родим – преди заплахата на ватийците да надвисне над нас. Бяхме направили първите си крачки заедно, бяхме се научили да четем заедно и бяхме тръгнали на училище заедно. Когато настъпи моментът да се регистрираме в администрацията на ватийците, бяхме отишли заедно в столицата на Кадиз.

Преди още да се усетя, двете ме стиснаха за ръцете и ме издър-

паха на крака. Миг по-късно вече танцувахме и се смеехме и от време на време припявахме заедно с певицата.

Не зная колко дълго танцувахме – първо сами, а по-късно в компанията и на други приятели, с които също се смяхме и си говорихме. Въздухът беше натежал от уханието на ароматните пръчици и острия сладък аромат на печените сливи и агнешкото. Светът сякаш блестеше и се къпеше сред вълни от светлина, докато пламъците на факлите се отразяваха в пайетите и фалшивите скъпоценни камъни. Знаех как изглеждаме отстрани – едва миналата година бях едно от момичетата, които още бяха прекалено малки, за да участват в церемонията. Тогава копнеех да съм част от това и желанието ми се беше осъществило – бях щастлива сред останалите, докато викахме и се смеехме така, че накрая се превивахме от смях. За известно време успях да забравя всичките си грижи. Бунтовниците, гладът, бедността – нито едно от тези неща нямаше значение тази вечер. А после вратите на касбата се отвориха с трясък и музиката секна.

◆ 3 ◆

Стори ми се, че са изминали много минути, макар че няма как да са били повече от няколко секунди, преди да осъзная случващото се. Преди да забележа, че музиката е стихнала, смехът – замлъкнал, а щастието – заменено със страх.

Когато пораснеш на място като Кадиз, във времена като нашите се научаваш да разпознаваш знаците. Пълната тишина, последвана от тихото, почти нечуто потракване на метал в скала. Мекото жу-жене, толкова слабо, че човек едва го долавя. Ватийците рядко изпращаха хора в домовете ни. А когато го направеха... Жестокостта на хората едва ли познава граници. Затова изпитахме облекчение, когато на прага се появиха имперски дроиди – от хром и сребро, с оформени в остри хищнически линии тела.

Имперските дроиди не бяха проектирани с цел да приличат на хора. Бяха винаги с поне една глава по-високи от повечето хора, а скелетите им бяха направени от екселсиор и адамант и сияеха в сребристо. Лицата им бяха напълно безизразни, като се изключи тънкия светещ бял панел, който минаваше за очи, а главите им бяха оброчени от ветрилообразна дъга пълтен метал. Създателят им бе избрал да оформи телата им така, че да наподобяват гръдни кошове, лишени от плът, така че видът им не беше подобен на чудовище, а напълно чудовищен. Не бяха предназначени да се бият във войни, но стоте им килограма метал бяха напълно достатъчни да сплашват и тормозят. И дроидите бяха много успешни в изпълне-

ние на тази задача.

Насилието, на което бяха склонни ватийските мъже, лесно се компенсираше от хладните изчисления, с които дроидите определяха дали животът е по-изгоден от смъртта в определен момент. И андаланският живот беше цена, която винаги намираха за приемлива.

Дроидите – бяха общо осем – още не бяха проговорили. Строиха се на прага, тихи като смъртта и също толкова неумолими.

Подскочих, когато около лакътя ми се уви нечия ръка, но се оказа брат ми. Изражението му беше мрачно.

– Азиз и нашите? – попитах с възможно най-тих глас.

– В дъното са – отговори той.

– Всички момичета от четиринадесет до двадесетгодишна възраст да се подредят на западната стена – нареди един от дроидите.

Гласът му отекна така, сякаш в него имаше човек, който говори през метална гръба. По гръба ми полазиха ледени тръпки, но пристъпих напред.

– Недей – каза Хуснаин и ме стисна още по-силно за лакътя.

– Не ставай глупав – изсъсках. – Ами ако ни сканират и установят, че съм излъгала? По-добре да ида сега и да се свърши.

Разбиха страха му. Всички бяхме чували историите – ватийците се появяваха без предупреждение, когато твърде много от нас се събираха на едно място. Бояха се от евентуален бунт, а където се срещат мнозина, бързо възникват бунтове – или поне такава беше тяхното мнение. Баща ми накуцваше, защото беше присъствал на такава събиране на млади години, а имаше и хора – включително по-големия брат на баща ми – които изчезваха и не се завръщаха. Бях прекалено малка, за да си спомням кой знае какво, но познавах пулсиращия страх, който натежаваше в гърдите ти, когато дроидите нахлуеха в някоя сграда. Познати ми бяха виковете на жените, които знаеха, че вероятно ще останат вдовици.

Хуснаин явно се готвеше да протестира, изкривил лице от гняв.

– Нямам право!

Ватийците никога не бяха прекъсвали навечерието на пълнолетието – празник, посветен на щастието на младите хора в селата ни – сега, когато бяхме останали толкова малко. Или поне не го бяха правили досега.

– Така или иначе го правят – потупах го по ръката. – Пусни ме и скоро всичко ще отmine. Обещавам.

Хуснаин явно се поколеба, но после ме пусна. Бяхме близки, защото си приличахме в толкова много отношения. Но в това бяхме различни. Аз разбирах света, в който живеехме, последствията от отказа да се подчиниш. А Хуснаин... Той не обичаше да се прекланя пред когото и да било и най-вече – пред несправедливите. По-скоро би рискувал живота си в името на една идея, вместо да оцелее, за да доживее да продължи да се бори и на следващия ден.

Хората в помещението се разделиха мълчаливо – момичетата на посочената възраст минаха вляво, а останалите останаха отдясно. Въздухът беше станал задушен и вече не напомняше мъгла като от приятен сън. Сега приличаше повече на погребален покрив.

Два от дроидите се приближиха към нас и започнаха да ни разделят – една напред, друга назад. Кхадижа беше застанала до мен и двете се държахме за ръка, вкопчени така силно, сякаш пръстите ни щяха да се счупят.

Прясно татуираният даан лъщеше на бузите и челото ѝ на светлината от факлите – струваше ми се, че никога преди не е изглеждала така красива. Тя стисна дланта ми още веднъж. Лицето ѝ беше също толкова безизразно, колкото и моето. Нямахме обучение, което да ни подготви за момента, в който ще се изправим срещу дроидите на ватийците, но всички знаехме какво да правим. Не биваше да показваме никакъв страх, никакви чувства – нищо, което да ги накара да спрат поглед върху теб.

На всеки няколко секунди от двата дроида се разнасяше по-високо бръмчене, а после – остро изпиукване, преди да минат на

следващото момиче. Едва когато останаха само няколко момичета, преди да дойде нашият ред, осъзнах какво правят – широк зелен лъч сканираше лицето на всяка девойка, преди пиукането да извести, че могат да я пуснат. Явно търсеха някого.

Сякаш чух гласа на Азиз, който ме предупреждаваше за издирванията на бунтовниците, за опасността да те сметнат за техен помощник или съмишленик. Тук нямаше бунтовници – само жителите на едно земеделско селце, които щяха да загиват от глад през идните месеци заради изпепеленото им препитание. Обходих присъстващите с поглед. Ето го Адил, майстора на парфюми, куц с единия крак. Ибн Хазм, последния член на семейство, което се числеше сред по-заможните преди войната. Родителите на Кхадиджа, фермери и берачи на плодове. На всички тук им беше известна цената на участието в подмолни действия против ватийците. Никой тук не би поел такъв риск.

Останах неподвижна, вперила поглед в една от мъждукащите факли, когато единият дроид пристъпи пред мен, наведе се напред и сканира лицето ми. Звукът, който издаде миг по-късно, не беше остро пиукане, а силно дрънчене – като от аларма. Остана приведен пред мен, сякаш замръзнал от объркване. Сърцето ми подскочи – да се отличава от останалите, никога не беше добър знак. Да бъдеш различен означаваше да чуеш как ватийците нахлуват в дома ти посреднощ.

Хвърлих поглед към вратата, през която бяха влезли, а после – към задния изход. Ако се затичах, нямаше да успея да стигна навреме и сигурно при гонитбата щяха да ранят или убият някои от приятелите, които ме заобикаляха.

– Отведете я – каза дроидът.

– Не! – чу се гласът на Хуснаин, който си проправи път през тълпата, докато не заста на до мен. – Няма да ви позволя.

Без предупреждение дроидът извади фазера, закачен на единия му крак, и се прицели в челото на брат ми. Дроидите никога не на-

стройваха фазерите си на такава честота, че само да те зашеметят. Най-лесно щеше да бъде да замръзна, да изпищя, да се предам. Но макар че Хуснаин беше по-голям от мен, аз бях тази, която се грижеше за него.

– Спри – казах пак с твърд глас и пристъпих пред него. – Няма защо да се стига до насилие.

– Ще дойдеш с нас – каза дройдът, без да сваля фазера.

Зарових треперещите си ръце сред гънките на полата си и поклатих глава.

– Кажете ми какво искате от мен. Имам права.

Думите прозвучаха кухо. Нямах права, разбира се. Бях бедно момиче от почти забравена от света луна. И бях млада – не разполагах с нито една бележка в досието, която да потвърждава някаква проява на лоялност към ватийците от моя страна.

– Ще дойдеш с нас или доброволно, или насила – каза дройдът.

– Няма – повторих аз.

Твърде късно осъзнах глупостта си. Никой не се оплъчваше на ватийците, още по-малко пък на техните дроиди, които бяха глухи за молби и емоционални изблици. Усещах как кръвта пулсира във върховете на пръстите ми, почти дочувах как частите на машината пред мен се движат, когато тя се обърна от мен към Кхадижа. Не се чу звук, когато стреля с фазера. Усетих само внезапното отслабване на хватката на Кхадижа около дланта ми. Пръстите ѝ се изплъзнаха от моите, а тялото ѝ залитна напред. Свлече се на колене на земята, а после падна на една страна с широко отворени очи заради шока. Беше с бяла рокля с избродирани зелени шевици. На рамото ѝ разцъфна петно кръв като червено цвете и обagri зелените шарки, които се преплитаха по ръкавите ѝ. Ръцете ѝ се бяха отпуснали настрана, разперени като на счупена кукла. Тази вечер беше спуснала черната си коса свободно и тя се беше разпиляла около главата ѝ, тъмна като полунощ, сякаш погребален саван, който я скриваше от погледа ми.

Сега вече не можех да дишам. Сега вече сърцето ми биеше прекалено бързо, дробовете ми се свиха, цялото ми тяло изтръпна. Кръвта от ръката ѝ се разливаше като тъмно езеро. Майка ѝ изпищя първа, а после настана хаос. Не можех да мисля. Успях да помръдна само защото Хуснаин ме дръпна назад и ме тласна да се затичам. Но не беше достатъчно бърз – никой не беше успявал да избяга от ватийците. Около левия ми лакът се затегна метална ръка и спрях с рязко залитане.

– Не! – изкрещях, но беше твърде късно.

Дроидът хвана брат ми за рамото и го хвърли така, че той прелетя през почти половината двор. Тялото му се блъсна във фонтана със звук, който накара кръвта ми да замръзне, и се свлече безжизнено на земята.

– Пусни ме! – опитах се да се изскубна от похитителя си и да изтичам при брат си, докато всички наоколо бягаха с писъци и бързаха да приберат децата си, да избягат.

Не можех да видя останалите от семейството си. Само Хуснаин, проснат неподвижно по очи, забравен от всички наоколо. Изкрещях пак, но дроидите ме повлякоха с тях независимо от отчаяната ми борба, ритниците и виковете.

– Хуснаин!

Гърлото ми сякаш беше продрано от писъци, но той не помръдна и никой не спря, за да му помогне. Завлякоха ме нагоре по рампата към ватийския крайцер и последната ми гледка към дома беше касбата, озарена от пламъците на огъня, който един от дроидите подпали вътре, миг преди вратите да се затръшнат.